

[B] **HIJ LEERDE DE HORKEN DANSEN.
EDDY DE CLERCQ IN ZIJN EIGEN WOORDEN**

Het is nog donker als in de vroege ochtend van 30 december 1979 de bouwvakkers arriveren in de historische theatersteeg Nes in Amsterdam. Ze gaan beginnen met de verbouwing van De Brakke Grond tot Vlaams Cultureel Centrum. Buiten staat de Vlaming Eddy De Clercq, vierentwintig jaar. De hele nacht heeft hij in het uitgewoonde pand gewerkt op zijn eigen feest. Na dit zoveelste succes op een rij sluit hij noodgedwongen de eerste fase af van zijn zelf-gecreëerde job als gangmaker en dansmeester van de alternatieve jetsset van kunstenaars, muziek- en modemensen. Zij varen blind op zijn ideeën, vormgegeven met de beperkte middelen die hij heeft. Mond-tot-mond reclame doet de rest. In de wereld van de dag hebben popjournalisten het fenomeen “disco” inmiddels passé verklaard. Disco was een rage in de hitparade, aangezwengeld door het monstersucces van de film *Saturday Night Fever* met John Travolta als Tony Manero. Zoals dat gaat bij rages, leidde overkill tot ondergang. Eddy De Clercq heeft maling aan hitparades, commerciële popcultuur en rages, maar diep in zijn hart is hij een Tony Manero. Zijn wereld is die van de nacht en de toevallige ontmoetingen van de meest uiteenlopende mensen op het ritme van de platen op de draaitafels. In zijn wereld gaat de zoektocht naar opwindende dansbare muziek altijd door.

Voor De Clercq wordt die zoektocht zijn artistieke levensvervulling. In 1980 opent hij zijn eigen club De Koer. Hij programmeert het puikje van de opkomende bands, en draait platen. Uit de donkere jaren tachtig, met de ontdekking van het hivvirus en de klap die dat toebrengt aan het uitgaansleven en de seksuele moraal, komt Eddy De Clercq tevoorschijn als de bescheiden grote man achter de introductie van house in zijn nieuwe club Roxy. In 1990 produceert hij samen met twee muziekvrienden onder het alias House Of Venus de eerste Nederlandse houseplaat ‘Dish & Tell’. Hij test hem in binnen- en buitenland uit in de clubs waar hij als deejay wordt gevraagd. Het balletje gaat rollen.

In 2015 werd Eddy De Clercq zestig. Bij die gelegenheid verscheen zijn voorlopige levensverhaal onder titel *Laat de nacht nooit eindigen*, in de ik-vorm opgetekend samen met de journalist Martijn Haas, en deels in eigen beheer uitgegeven. Wie De Clercq

kent uit andere media, herkent zijn stijl van vertellen, de precieze manier van formuleren, de veelzeggende details van de anekdoten en de liefdevolle manier waarop hij de wereld in kijkt en praat over zijn passie, clubdansmuziek uit alle windstreken. Dit klinkt honderd procent authentiek. De rol van Haas, en daarmee de vertaalslag van geheugen naar geschreven tekst en eindredactie, is onduidelijk, te meer omdat De Clercq in zijn Proloog nogal cryptisch opmerkt dat hij “tot voor kort” geloofde in het bestaan van integere journalistiek (“onbevooroordeeld, doordacht, eerlijk en op feiten gebaseerd”). Maar nu vindt hij dat “te veel” mensen uit dat vakgebied “hoeren van de commercie” zijn geworden. Haas houdt zich onzichtbaar. Ervan uitgaand dat hij een rol had als klankbord en eindredacteur van de autobiograaf, had die rol actiever ingevuld kunnen zijn.

Spreektaalverzuchtingen als “Zo is het maar net!” en meer dan eens een omslachtige uitleg van het evidente (bijvoorbeeld: een bedelaar is op geld uit), halen hier en daar de vaart uit het verhaal. Ook heeft de verteller zich niet laten afremmen in zijn drang om door te gaan tot het gaatje van de nostalgie.

Veertig jaar geleden kwam Eddy De Clercq uit Gent naar Amsterdam op vrijblijvende uitnodiging van de eigenaars van tweedehandskledingzaak Lady Day. Met zijn ervaring in het hippe uitgaansleven van België voelde hij op zijn klompen aan wat er mis was in zijn nieuwe woonplaats: de bruine kroeg, waar jonge mensen urenlang onderuit gezakt zaten te praten. De dansvloer op! Zonder van zichzelf een held te maken of zich door anderen te laten bewieroken, heeft De Clercq het verschil gemaakt, om te beginnen in Amsterdam. Van daar voerde zijn bestaan als discjockey hem naar alle hotspots die er al waren of die ontstonden omdat hij er was geweest. Met zijn zesde zintuig voor de macht van de nacht en het geheim van een onvergetelijk feest stak hij met kop en schouders boven de concurrentie uit. De jongste generatie globetrottende deejays gunt zichzelf niet meer de tijd om zich te verdiepen in een subcultuur en ter plaatse de sfeer op te snuiven alvorens daar iets van waarde aan toe te voegen.

De Clercq en zijn levenspartner hebben in Zuid-Afrika een huis. Daar begon De Clercq zich te verdiepen in de historische muziek van het land, met name het mengsel van afgebakende inheemse

tradities en internationaal verspreide jazz en popmuziek. Hij luistert als dj naar deze opnames, met de oren van de sjamaan die zijn vloer wil laten golven op de energie van de muziek waarover hij tijdelijk de baas is. *Laat de nacht nooit eindigen* bevat ontroerende passages van het geluksgevoel dat vanzelf komt als alles klopt. Die momenten zijn zeldzaam en onbetaalbaar. Deze memoires gaan niet alleen over een leven dat uniek is, maar zijn ook bijzonder informatief en instructief voor iedereen die ervan droomt als dj de wereld rond te vliegen.

De betekenis van Eddy De Clercq als cultuurmaker kan niet kortgesloten worden met het toekennen van een oeuvreprijs, zoals de Gouden Harp die hij in 1999 als eerste dj kreeg in Nederland, of met de uitgesproken erkenning door vakgenoten en vips, en ook niet met het schrijven van memoires. Daarvoor zijn onafhankelijke onderzoekers nodig met de bagage om ook zijn concrete muzikale nalatenschap te duiden. Die is nog lang niet afgerond. Blijft een feit dat *Laat de nacht* overeind blijft in de lawine van leesvoer over levens boven het maaiveld.

LUTGARD MUTSAERS

EDDY DE CLERCQ & MARTIJN HAAS, *Laat de nacht nooit eindigen – Van discothèque tot rave*, Bas Lubberhuizen / Ubuntu Publishing, Amsterdam, 2015, 287 p.